

'Je moet er het beste van maken'

Maart 2021

Glimlachend schuift John van Loen de glazen pui open, die de woonkamer verbindt met het hoogliggende terras boven de oprijlaan, die omhoog helt naar de straat.

'De dokter is net weg,' zegt hij na een begroetende boks. 'Die kwam zijn excuses aanbieden.'

Hij is bijna twee meter, maar de 56-jarige oud-international oogt door zijn kaarsrechte houding, uitgestrekte nek en stelten van benen nog langer. In combinatie met zijn stevige borstkas en brede schouders staat er een imposante gestalte in de woonkamer.

Op de binnenkant van zijn rechterpols is een groen klavertjevier getatoeëerd. Hij weet niet meer wanneer en waarom hij die tattoo heeft laten zetten. Het klavertjevier heeft geen speciale, diepere betekenis. 'Of dat ben ik vergeten.'

Zijn haar is niet meer rood. Hij noemt zichzelf 'hoogblond', lacht en zegt dan: 'Oké, grijs.' Opvallender zijn de rode vlekken in zijn gezicht. 'Rosacea,' legt hij uit. 'Dat komt soms terug. Kan met stress te maken hebben, maar ook met weersverandering.'

Een keer was zijn gezicht helemaal rood, net op een

dag dat hij zijn zoon op het vliegveld moest afzetten. Hij liep gewoon mee de vertrekhal in, alsof er niets aan de hand was, ging juist extra rechtop lopen. ‘Waarom kijken die mensen toch zo naar me?’ zei hij grijnzend. Die rode uitslag komt, denkt hij, door een bacterie die hij heeft opgelopen in Azerbeidzjan, waar hij halverwege het vorige decennium heeft gewerkt als hoofd jeugdopleidingen van FK Qarabağ uit Bakoe.

Hij woont nu al een paar jaar in de bovenste etage van deze vrijstaande huurwoning. ‘En dát daar hoort er ook bij!’ Hij wijst naar de overkapping met een loungebank eronder, beneden, in de hoek van het parkeerterrein onder aan de oprit. ‘In de zomer zetten we zo’n groot zwembad neer. Komt niemand! Ken je gewoon in je blote niksie lopen! Ik heb van niemand last en niemand van mij. Het hek kan ook dicht en op slot. En door die ringphone daar zie ik alles op mijn telefoon.’

Nadat zijn relatie na 35 jaar op de klippen liep, woonde John eerst een tijdje ‘op kantoor’ van het bedrijf waar hij destijds als accountmanager werkte. In de bossen van Soest, tussen de dieren.

Op zijn telefoon staan nog veel foto’s van rondscharrelende reeën. ‘Ons bos,’ zegt hij, met een hoofdknikje naar zijn vriendin. ‘We lopen daar veel.’

Zijn ex, Conny, woont bij haar moeder, met de honden. Twee Franse bulldogs, Pip (5 jaar) en Frenkie (4 jaar). ‘Dat zijn gewoon wereldbeesten, met die platte neuzen van ze. Lekker knuffelig.’ Pip haalt hij soms voor een weekend op. Tijdens een van die ophaalbeurten maakte hij achter het stuur de selfie van hem met Pip, die nu zijn profielfoto op WhatsApp is. Frenkie heeft hij één keer meegenomen, maar dat was geen succes. ‘Die heeft het snel benauwd.

Ik moest hem bijna reanimeren en thuis heeft hij alleen maar op een koude vloer gelegen. Dat werkt niet.'

Het nadeel van die 'omgangsregeling' is dat hij elke keer oog in oog staat met zijn ex, die hem ruim drie jaar na de scheiding nog niet kan loslaten, volgens John zelf. 'Als het allemaal koek en ei was geweest, waren we nog wel bij elkaar geweest. Maar dat was niet zo. Oké, het is niet op een leuke manier gegaan, maar we zijn nu alweer zo lang uit elkaar... We zijn allebei ook nog veel te jong om achter de geraniums te gaan zitten. Je moet er het beste van maken.'

Hij krabbelt met zijn rechterhand onder de korte mouw aan zijn linkerbovenarm en onthult daarbij onbewust een andere tattoo, met heel dik aangezet de namen van zijn ex en zoon onder elkaar in een moeilijk te duiden afbeelding. Het klavertjevier en 'deze grote' zijn de enige tattoos op zijn lichaam.

Het ziekenhuis belt. 'Hallo, met John,' zegt John, die plaatsneemt aan de keukentafel. Hij pakt de pen en het papier die al klaarlagen, zet zijn telefoon op speaker en schrijft mee waar hij zich wanneer moet melden en wat hij zoal moet meenemen. 'En dan naar de afdeling B4 Oost,' zegt de dame aan de andere kant van de lijn.

'Dat is, zeg maar, de ziekenzaal?'

'Ja, daar wordt u opgenomen.'

Eenmaal opgehangen zegt hij tegen zijn thuiswerkende vriendin, tegenover hem aan de glazen tafel, achter haar laptop: 'Het gaat door!'

Hij ziet er niet tegen op. Nu nog niet. Hij weet het eigenlijk niet. Hij is wel vaker geopereerd, aan zijn lies, zijn enkel, zijn knie. 'Mijn zoon moest ook naar het ziekenhuis. Voor het eerst in zijn leven, bijna dertig is-ie.'

‘Vlak voor jou,’ zegt de vriendin – een Utrechtse brunette, gehuld in een zwarte broek en met felrode lippenstift op – die niet bij naam genoemd wil worden. (‘Lekker geheimzinnig, hè?’)

‘Ja, een kleine maand daarvoor. Maar dat is allemaal goed gegaan, de testen waren goed en hij hoeft geen behandelingen, moet alleen onder controle blijven. Het was wel even ingrijpend voor hem. Hij moest twee weken thuisblijven van zijn werk en rustig aan doen. Denny is hetzelfde als ik, altijd vrolijk en druk. En iedereen mag hem, maar in het veld is hij een tyfuslijer. Veel rode kaarten gepakt ook.’

Terug naar zijn eigen medische leed. John is blij dat hij komende week al geopereerd kan worden. ‘Voor hetzelfde geld stellen ze het uit omdat de ic’s vol liggen. Morgen moet ik wel eerst zo’n Covidtest doen.’ Na een langgerekte puf: ‘Daar zie ik nog het meest tegen op...’

Hij knikt naar de drielaagse etagère, midden op tafel, vol met snoep, koekjes en chocolade, minirepen Twix en Bros. ‘Wil je iets lekkers? Gewoon pakken, hoor!’

De dokter was zijn excuses komen aanbieden, omdat de invalarts van dienst zijn patiënt meteen had moeten doorsturen naar het ziekenhuis.

Die ochtend was John wakker geworden met pijn in zijn borst. Dezelfde ‘aparte’, drukkende pijn als eerder die week, bij het wandelen. Dus hij naar de dokter. Lopend, uiteindelijk, door de sneeuw. Met de auto kwam hij niet weg, laat staan omhoog de oprit af. Er zat niets anders op dan de weg met de benenwagen af te leggen.

Maar de dokter kon niks vinden, wees op de bijwerkingen van zijn medicijnen tegen cholesterol en stuurde

hem terug naar huis. 's Middags kwam de pijn terug, dus hij opnieuw de dokter bellen en opnieuw in de vrieskou door de sneeuw lopen, wat nu niet lukte. De pijn was te erg. Maar na een pauze kon hij toch doorlopen, ondersteund door zijn vriendin. De dokter kon weer niks vinden en stuurde hem weer naar huis, maar ging nu wel de cardioloog bellen. Eenmaal thuis belde de dokter. John moest meteen naar het ziekenhuis.

Op naar de bushalte. Maar er reden geen bussen. En taxi's reden ook niet. John belde zijn baas, bij wie hij sinds kort parttime in dienst is. Die woont vlakbij en kon hem gelukkig naar het ziekenhuis brengen. Daar zagen ze snel wat er aan de hand was, een hartinfarct. 'Het is een godswonder dat u nog leeft,' kreeg hij te horen. Bij de eerste klachten had de ambulance al gebeld moeten worden.

Een halfjaar eerder was hij verrast door een belletje van zijn jongste broer Bert, die hij lang niet had gesproken en hem nu informeerde over de hartafwijking die bij hem was geconstateerd. Tegen zijn vriendin: 'Hoelang is het geleden dat mijn broer is overl... O, hoor mij dan! Haha! Eh, geopereerd?'

'Een halfjaar.'

'Echt? Oké, een halfjaar.'

Dus hij liet zich ook 'nakijken' en er was niks te zien. 'En dan nu dit. Blijkt dus toch erfelijk.'

Hij moest in het ziekenhuis blijven en na twee dagen volgde een hartkatheterisatie om te zien wat de schade was. Hij voelde zich alweer prima, volgde met grote interesse de beelden op het scherm en had weer praatjes. Tot de mededeling: 'Twee vernauwingen.'

'Shit, heb ik weer.'

De eerste konden ze dotteren, die andere niet. Die moet 'gedaan worden,' met een bypass, door een robot. Geen openhartoperatie, tenzij bij het 'openmaken' blijkt dat ze er niet bij kunnen. Maar daar gaan ze nu niet van uit, hij is fit en gezond, zeiden ze. 'Nou ja, dat weet ik niet zo zeker. Ik zit hier nu wel.'

Die ene ader werd een paar dagen later gedotterd en hij voelt zich sindsdien niet veel anders. 'Maar als die ander is gedaan, schijn je veel meer lucht te krijgen.' Niet dat hij het gevoel heeft meer lucht nodig te hebben, hij voelt zich prima. Hij heeft ook niet het gevoel zijn leefstijl te moeten beteren. John drinkt niet en rookt niet. Hij fitnest zelfs vier keer in de week. 'We eten ook eigenlijk alleen maar gezond. Elke dag sla en kip. In die zin hoef ik na die operatie niks anders te doen.'

Hij pakt een koekje van de etagère en stopt die in een keer in zijn mond.

'Maar we snoepen wel veel,' zegt de vriendin.

John leunt wat onderuit, legt zijn handen op zijn opbollende buik en zegt: 'Maar daar zie je niks van!'

‘You’re too fucking skinny, Johnny!’

Zomaar een dag begin jaren tachtig. Een jongeman wandelt op zijn gemak naar de Rabobank, een paar straten verwijderd van zijn ouderlijk huis, in een arbeiderswijk aan de westkant van het Utrechtse centrum, waar hem dadelijk een onaangename verrassing staat te wachten.

‘Hey, lánge!’ roept een bekende op straat.

John van Loen is sinds een tijdje niet meer alleen ‘die rooie’, maar ook ‘die lánge’. Vorig seizoen, in zijn laatste jaar bij amateurclub UVV (Utrechtse Voetbalvereniging), schoot hij ineens de lucht in. Een groeispurt die niemand zag aankomen; zijn ouders zijn niet langer dan gemiddeld en zijn twee oudere broers ook niet. Zijn jongere broer zal later ook de lucht in schieten, maar dat weten ze dan natuurlijk nog niet.

Die extra centimeters kwamen hem goed van pas, als tienerspits bij het eerste, waarin hij uitgroeide tot een doelpuntenmachine en zich in de kijker speelde bij FC Utrecht, de club zonder jeugdopleiding maar wel met een ‘jeugdplan’, waarvan John van Loen sinds zijn twaalfde jaar deel van uitmaakte, samen met Gerald Vanenburg en Edwin Godee. Op woensdagmiddagen traiden ze op de

bijvelden van de Galgenwaard en speelden ze wedstrijden tegen andere districtteams. FC Utrecht-hoofdtrainer Han Berger kwam soms kijken.

John is net thuis van zijn werk op de bouwplaats en wil voor de training bij FC Utrecht nog even geld ophalen bij de bank. Vanuit zijn ouderlijk huis aan de Alberdingk Thijmstraat loopt hij langs het Schimmelplein, waar zijn voetsporen in het asfalt zijn gesleten en het geluid van die ijzeren doeltjes zo lekker nagalmt. Op dit plein speelden ze tegen andere straten, soms hele toernooien, waarbij ze het schema op een boom prikten. Dat was altijd 'oorlog', hier heeft hij leren winnen.

Marco van Basten, niet zo lang geleden gedebuteerd bij Ajax, was hier soms ook, met zijn straatvrienden uit Kanaleneiland. Bij UVV speelden ze samen in de D1 en C1, Marco in de spits, de kleinere John daarachter. Als technische middenvelder, met als sterkste punt zijn afstandsschot. 'Daar was bij de profs niet veel meer van te merken,' zou hij daar later vaak lachend aan toevoegen. En: 'Dankzij Marco van Basten ben ik spits geworden,' want pas toen Marco naar Elinkwijk verkaste, kwam John in de spits terecht.

Voetballen op het Schimmelplein deed hij tot het donker werd. Te donker om nog iets te kunnen zien. Of tot hij echt naar huis moest. Een huis zonder douche, in de eerste jaren dat ze daar woonden, voor de grote renovatie. Douchen deden ze in het badhuis. Voor die renovatie was er ook geen centrale verwarming, in de winter stonden de bloemen op de ramen en ging hij naar bed met een muts op, een sjaal om en wanten aan.

In hun vorige huis, even verderop aan de 2^e Daalsedijk,

was het nog veel erger. Daar hadden ze zelfs geen wc in huis, buiten in een hok stond een oude pot. Het was dus al een grote vooruitgang dat ze binnen konden blijven om te plassen en poepen. Zijn vader werkte nog en daarom konden ze verhuizen naar een betere woning. John was toen nog klein, de herinneringen aan dat oude huis zijn de herinneringen van zijn ouders en broers.

Zijn oma, van moederskant, woonde heel dichtbij, vier of vijf huizen verder. Hij was daar veel te vinden en vond het als jochie leuk om de eendjes te voeren in de sloot voor haar huis. Twee keer 'flikkerde' hij in het water en was hij bijna verdronken. De eerste keer had iemand hem geduwd en de tweede keer was hij uitgegleden. Een van die keren zag hij wit licht, ergens in de diepte, in de verte hoorde hij loeiende sirenes. Dat zou hij nooit meer vergeten. Beide keren moesten ze hem reanimeren. En beide keren was het zijn oma die hem aan zijn kraag uit het water had getrokken.

Oma had ook een huisje in Bilthoven, in de Biltse Duinen. Op een camping aan de bosrand. Daar gingen ze vaak heen in de zomer. Alleen maar voetballen daar. Later verhuisde oma naar Overvecht, naar een flat. Daar ging hij dan heen met de bus. Zij gaf hem geld voor nieuwe voetbalschoenen, geld dat er thuis niet was. Hij besefte dat dat iets speciaals was, zijn broers kregen dat geld niet. John was nog een tiener toen zij overleed. Op een dag ging zijn moeder daar alleen langs en zat oma dood in haar stoel.

Eens in de zoveel tijd trokken ze met het gezin naar het oosten des lands, waar de oma van zijn vaderskant woonde. In 't Harde, waar Johns vader is geboren en opgegroeid. Hij zat daar ook in militaire dienst en leerde in

die periode Johns moeder kennen. Een en al boerderijen daar, destijds. Niets voor John, veel te rustig. Ze gingen soms langs op de varkensboerderij van een oom, dat stonk een uur in de wind.

Begin jaren tachtig werkt zijn vader, voormalig betonvlechter en glazenwasser, al niet meer. Afgekeurd. Het gezin leeft van zijn uitkering en het kostgeld van de werkende zoons. John werkt sinds zijn zestiende in de bouw, als betonvlechter. Op de lts is hij klaargestoomd als bankwerklasser, maar daar was geen werk in te vinden en het ijzervlechtbedrijf waar een van zijn broers werkte, had nog een betonvlechter nodig.

Elke dag wordt hij om vijf uur 's ochtends opgehaald door een busje om aan het fundament van een nieuwe brandweerkazerne in Bilthoven te werken. Daar heeft hij zich de speciale handelingen van het betonvlechten eigen gemaakt, de verschillende kniptechnieken en 'slagen' met ijzer en staal. Heel zwaar werk, vaak in gebukte houding. Bij wanden kun je blijven staan, maar dat werk is voorbehouden aan de oudere collega's die niet meer zo goed kunnen bukken.

Sinds John van Loen een 'trainingscontract' heeft bij FC Utrecht, voor 1200 gulden bruto in de maand, en elke dag moet trainen, werkt hij 'halve' dagen, tot een uur 's middags, wat hij zal blijven doen tot hij zijn eerste volwaardige profcontract tekent. Daar komt de uitspraak vandaan die hij in zijn latere leven vaak zal laten optekenen: 'Ik weet het verschil tussen werken en wérken.'

In het voorjaar van 1983 tekende hij een tweejarig contact bij FC Utrecht, maar het had niet veel gescheeld of hij was naar AZ'67 gegaan. Sterker nog, de leiding van

de armlastige club kwam pas in actie bij het nieuws dat de Alkmaarders 'de rossige spits', zoals hij steevast in de schrijvende pers werd omschreven, een contract hadden aangeboden, na een geslaagde proefweek. Reden voor FC Utrecht-voorzitter Kernkamp om hoogstpersoonlijk bij de familie Van Loen thuis op bezoek te gaan, uit angst om na Marco van Basten en Gerald Vanenburg weer een groot Utrechts talent te zien vertrekken naar een andere profclub.

In het artikel (*Utrechts Nieuwsblad*) waarin voorzitter Kernkamp zijn blijdschap deelde over het aantrekken van 'de lustig scorende centrumspits van UVV' ging hij en passant in op een recent voorval binnen de club, wat duidelijk maakt in welke zorgelijke omstandigheden FC Utrecht destijds verkeerde. Dat ging over een 'geldelijke bijdrage aan Willem II', die volgens de voorzitter niet uit de kas van FC Utrecht kwam. 'Dat kan niet bij een club die in surseance van betaling verkeert. Dit was een zuiver persoonlijke donatie van mensen binnen en om FC Utrecht.'

John vond het wel handig dat hij lekker in Utrecht kon blijven en niet elke dag helemaal naar Alkmaar hoefde. Het ging hem verder niet om de club. Hij zat weleens op de beruchte 'Bunnikside', maar had altijd meer oog voor wat er allemaal om hem heen gebeurde dan op het veld. Hij zat daar alleen maar 'om mee te doen' en 'voor de kick', hij was geen fan van FC Utrecht. Hij was nergens fan van en had geen idolen, hij wist niet eens wie de spelers van FC Utrecht precies waren, een naam als Tonny van der Linden zei hem niets. Aan zijn muren hebben geen posters van beroemde voetballers gehangen en hij keek nooit *Studio Sport*. Het was ook nooit zijn jongensdroom om

voetballer te worden. Voetbal is alles voor hem, zelf voetballen is zijn leven, wat hij het allerliefste doet, maar het was nooit in hem opgekomen dat hij van voetballen zijn werk kon maken. Hij wilde gewoon voetballen, meer niet. Maar nu het eenmaal zover is, wil hij zo goed mogelijk worden, bij de besten horen. Hij zal zichzelf wel de rest van zijn leven voor blijven houden dat hij nog in de bouw had gezeten als hij niet was gaan voetballen. En dat is andere koek, hoewel hij jaren later ook weer zal verklaren dat het bestaan als profvoetballer net zo hard werken is.

In huize Van Loen heerste tevredenheid over dit eerste profcontract van zoon John. 'Ik had het onfatsoenlijk gevonden om niet voor FC Utrecht te kiezen,' verklaarde Johns vader tegen een plaatselijke verslaggever, 'omdat hij hier al vijf jaar met de jeugdtrainingen meedoet en nu een gelijkwaardig contract krijgt.'

UVV was niet zijn eerste club. De eerste voetbaljaren van John van Loen spelen zich af op de velden van vvo'65, een kleine volksclub aan de rand van Utrecht, opgericht in zijn geboortjaar, dat sinds 1988 niet meer onder die naam bestaat.

In 2016 keert hij daar terug voor een documentaire van RTV Utrecht over zijn leven, met de handen achter de rug wandelend over een open veld, met in beeld de oude entree, kantine en velden. 'Daarachter had je het derde veld, maar daar liepen schapen, die moest je eerst nog weghalen. Je voetbalde eigenlijk in de schapenkeutels.' Even later loopt hij met een nostalgische blik door het weiland, dat hij via een houten hekje verlaat om daarna als een toerist het grote witte informatiebord in de berm te bestuderen.

Zijn vader is een voetbaldier, die in het eerste van vvo'65 heeft gespeeld en daarna trainer werd van het vlaggenschip van de club. Hij pusht zijn voetballende zoons niet, maar zit er wel achteraan, zoals John dat later verwoordt. Elke zaterdag en zondag zijn ze met het hele gezin op de club. Als de kinderen niet voetballen, zijn ze te vinden bij de kastanjabomen rondom Fort Blauwkapel, begin negentiende eeuw gebouwd als onderdeel van de Nieuwe Hollandse Waterlinie. Met stokken proberen ze dan kastanjes uit de bomen te slaan. De rest van zijn leven roept die 'aparte' geur van de kastanjes herinneringen in hem op aan de tijd bij zijn eerste club. Zoals in de Domkerk, waar hij een keer geïnterviewd wordt, jaren nadat hij voor het laatst in een kerk is geweest. Als kind gaat hij bijna ieder weekend naar de katholieke kerk naast zijn school. Zijn volledige voornaam is niet voor niets Johannes Maria. Tot zijn vijftiende is hij zelfs misdienaar. Geen foute dingen meegemaakt, zegt hij daar dan altijd lachend bij.

Al vrij snel verruilt hij het gemoedelijke vvo'65 voor uvv, de gerenommeerde amateurclub uit de wijk Hoge Weide, met jeugdteams op regionaal niveau, onder de bezielende leiding van jeugdtrainer (en jeugdvoorzitter) Wim Haazer, die voor hem 'de beste trainer ter wereld' is. Altijd alles met de bal, toernooien in het buitenland en meerdaagse trainingskampen. uvv staat in deze tijd ook bekend als een grote honkbalclub, waarvan het hoogste team in de nationale top meedraait. In de zomer krijgen de jeugdvoetballers ook honkbaltraining. En dat honkballen is leuk, maar uiteindelijk draait alles natuurlijk om die grotere bal.

Ze worden altijd kampioen. Er is een elftalfoto be-

waard gebleven uit het kampioensjaar 1977/78 van de C1, met de UVV-spelers in rood-witte 'Feyenoord'-shirts en witte broekjes. De vurige hardos van John van Loen springt als eerste in het oog. Hij staat naast de net iets langere (en bijna halfjaar oudere) Marco van Basten. Ook op de foto, met gitzwart haar: keeper Hans van Loen, Johns oudere broer, die later nog een blauwe maandag reservedoelman is bij RKC.

Zoals eerder bij vvo'65 brengt hij nu het hele weekend door bij UVV. Ook na school spreekt hij daar vaak af met zijn teamgenoten, met wie hij de rest van zijn leven bevriend blijft en op latere leeftijd een golfgroepje vormt, inclusief levendige groepsapp. Ze blijven op de club tot het donker wordt en dan fietsen ze naar huis, over het Merwedekanaal en langs Douwe Egberts.

Op zondagen blijven ze daar niet altijd tot 's avonds. Dan bezoeken sommige jongens de thuiswedstrijden van FC Utrecht, op de Bunnikside, in het stadion met die oude wielerbaan. John wil graag mee maar heeft daar geen geld voor, hij krijgt altijd één gulden mee om zich een hele dag te redden. Maakt niet uit, zeggen zijn voetbalvrienden, we kruipen wel onder het hek door. En zo vindt 'die rooie' zichzelf even later terug tussen de bloedfanatieke aanhang, sommigen met kettingen om de middel en stanleymessen in de zakken. Er wordt gescholden, geduwd, getrokken en soms gevochten. De iele puber is als de dood voor vechtpartijen, toch staat hij er soms middenin. Maar als supporters op het vak van de tegenstander afstormen, blijft hij staan.

Een voetbalidool heeft hij dus niet, maar de sporadische momenten dat hij meer aandacht schenkt aan wat zich op het veld afspeelt dan op de tribune, kijkt hij graag

naar Willem van Hanegem, die in de nadagen van zijn carrière nog twee seizoenen bij FC Utrecht speelt. Qua speelstijl spreekt de spits van FC Utrecht (tussen 1979 en 1983), Willy Carbo, hem erg aan. Een 'aparte', atypische voetballer. Niet geweldig, maar pikt wel zijn goals mee; zijn bekendste is die vallende hakbal, als speler van FC Twente.

Op die tribune, of daarbuiten, verbeeldt hij zich nooit dat hij misschien wel een opvolger van Willy Carbo kan worden. Of dat hij de club ooit met een kopbal de eerste beker zal bezorgen. Laat staan dat hij als FC Utrecht-speler het Nederlands elftal haalt. Hij zou in de lach schieten bij het idee alleen al. Na zijn carrière kan hij alsnog om dat idee lachen, ook al is het allemaal echt gebeurd. Nee, juist omdat het allemaal echt is gebeurd. Dat en nog veel, veel meer.

En toch is John van Loen met ingang van het seizoen 1983/84 echt officieel speler van FC Utrecht, om te beginnen in het reserveteam. De beginnende semiprof maakt wel in de voorbereiding op dat seizoen al zijn officiële debuut in het eerste, bij afwezigheid van veel spelers met een, volgens het *Utrechts Nieuwsblad*, 'volle agenda', zoals Jan Wouters en Dick Advocaat. Een debuut dat hij opluistert met drie doelpunten, in de met 5-0 gewonnen oefenwedstrijd tegen Amersfoortse Boys. Trainer Barry Hughes beloont de invalkracht niet alleen met een schouderklopje, maar ook met een dringend advies: meer frikandellen eten. 'You're too fucking skinny, Johnny!'

Even lijkt het er zelfs op dat de jongste contractspeler van de club in de voorbereiding van het nieuwe seizoen mee mag op trainingskamp met de A-selectie. Vrijdag-

avond om elf uur krijgt hij per telefoon te horen dat hij zich de volgende dag moet melden voor de perspresentatie van de ploeg, maar eenmaal ter plaatse volgt de eerste teleurstelling in zijn leven als beroepsvoetballer. Hij mag toch niet mee. De club heeft op het laatste moment de 37-jarige Leo van Veen, clubtopscorer aller tijden, teruggehaald van Ajax.

Van Loen maakt in dat eerste seizoen wel zijn officiële debuut in het eerste, kort na zijn negentiende verjaardag. In de tweede seizoenshelft komt hij thuis tegen Sparta een kwartier voor tijd, bij een 2-2 tussenstand – wat het ook zal blijven – in het veld voor Ton de Kruijk, de voetballende wijkagent. Daarna laat Hughes hem nog een keertje invallen.

Die invalbeurten dankt hij niet aan zijn goede spel in het tweede, maar puur aan de ‘hoge nood’ van trainer Hughes. Het is maar goed dat hij voor twee jaar heeft getekend, beseft John, want het gaat ‘belabberd slecht’. Het tweede, met vooral Utrechtse jongens die elkaar ook in het nachtleven tegenkomen, eindigt zelfs onderaan de reservecompetitie. Het tempo is te laag, ze weten elkaar niet te vinden en Van Loen kan als spits geen potten breken. Hij staat zelfs nog enige tijd voorstopper en dat gaat niet eens zo slecht, maar hij heeft snel de drang om bij een achterstand naar voren te rennen. Nou ja, rennen... Als hij eenmaal op gang is. Zijn startsnellheid laat nogal te wensen over, hij is misschien wel de langzaamste van allemaal.

Ergens aan het begin van dat eerste seizoen bij FC Utrecht meldt de tiener John van Loen zich bij de balie van de Rabobank om geld op te nemen. Dat doet hij wel

vaker, meestal tientjeswerk. Maar vandaag komt hij een grote geldopname doen, om zijn eerste aankoop te doen. Een gele Opel Kadett. Op de opgewekte toon die hem eigen is, begroet hij de baliemedewerkster, zegt wie hij is, schuift zijn persoonsbewijs naar haar toe en noemt het bedrag dat hij komt opnemen.

Hij wacht, zachtjes een deuntje neuriënd, de vinger-toppen roffelend op de houten balie.

De baliemedewerkster heeft slecht nieuws: saldo niet toereikend. Verre van.

Niet eens genoeg voor een tweedehands fiets.

Dat kan niet. Hij neemt nooit grote bedragen op. De afschrijvingen die ze noemt, zeggen hem niks. Alleen die voor het kostgeld, dat klopt. Nee, de afschriften ziet hij nooit, dat laat hij allemaal aan zijn ouders over.

De baliemedewerkster checkt het met de manager. Die vertelt hem dat zijn ouders alles hebben opgenomen.

Een paar minuten later staat hij weer buiten, zonder geld.

Thuis zeggen zijn ouders eerst dat ze van niets weten. Daarna draaien ze eromheen en uiteindelijk geven ze het toe, schouderophalend. 'Wij hebben het ook nodig.'

*

Daags voor zijn operatie zit John aan de keukentafel achter de laptop die hij van zijn baas heeft gekregen. Zijn beeldscherm is gevuld met een kaart van Europa, met overal rode pinnetjes. Het is de bedoeling dat hij de komende tijd 'het een en ander in kaart brengt'.

Het hoofdkwartier – 'We zijn geen spelersmakelaars, maar spelersbegeleiders' – van Eurotalents Sportma-

nagement (ETSM) is gevestigd in sportcafé In d'Oude Enghe, op tien minuten lopen van Johns huis in Soest. 'Ik kende hem niet,' zegt John over ondernemer Edwin Presser, die hij consequent 'mijn baas' noemt. 'Nooit eerder gezien. Ik had op LinkedIn gezet dat ik werk zocht. Toen belde iemand op dat hij interesse had om met mij samen te werken. We hebben een halfuur met elkaar gesproken en toen waren we eruit. Hij zit ook veel in Georgië, zijn vrouw is tolk geweest van de Georgische voetbalbond, bij het nationale team. Hij heeft daar een voetbalschool met zeventuizend kinderen. Daar zal ik ook heen moeten, als alles weer open is...'

De keerzijde van deze nieuwe dienstbetrekking is wel dat hij moet vrezen voor zijn 'zomerbaan' als hoofdtrainer van Team vvcs, het gelegenheidskorps van clubloze profvoetballers dat in de voorbereiding op het nieuwe seizoen bij elkaar komt en vorige zomer vol in de schijnwerpers stond na lovenswaardige optredens tegen eredivisieclubs. 'Ik ben hun langstzittende trainer ooit!' zegt hij lachend. 'Ik denk alleen wel dat het stopt nu, omdat ik deze baan heb. Dat zou zonde zijn, maar ze willen de schijn van belangenverstrengeling vermijden, dat begrijp ik heel goed. Dat heeft verder niets te maken met mij als persoon of trainer, we willen allemaal dolgraag door. Mijn baas zei: "Anders ontsla ik je toch en neem ik je daarna weer aan," maar zo werkt het niet... Eind van de maand hoor ik het. Dus waarschijnlijk zit ik deze zomer gewoon thuis. Gezellig, toch?' Hij steekt zijn hoofd langs het grote beeldscherm waarachter zijn vriendin driftig op het toetsbord zit te tikken.

'Huh, wat?'

'Ni-hiks, hoor!'

Sinds het uitbreken van de pandemie werkt zij alleen nog maar thuis. Normaal gesproken ging ze vier dagen in de week 's ochtends vroeg naar kantoor en als ze thuiskwam, moest hij alweer naar 'de club' – derdeklasser vvz'49, waar hij hoofdtrainer is – of ergens anders heen. En nu zitten ze de hele dag samen thuis. 'In het begin was dat wel even wennen,' vertelt ze, turend op haar grote scherm, de vingers nu rustend onderaan het toetsenbord. 'Hij bleef maar tegen me aan lullen en dingen vragen. Of ik even mee hierheen wilde en daarnaartoe. En dan ging ik mee, bleven we weer langer zitten en voelde ik me schuldig. Echt, hij kan de oren van je kop lullen. Maar als ik dan helemaal gefocust ben en niet meteen leuk reageer, vindt-ie me meteen chagrijnig.'

John hoort haar verhaal ontspannen aan, achteroverleunend, beide handen achter zijn hoofd. Hij grinnikt en gaat nergens tegenin.

De activiteiten waar zij op doelt, beperken zich voornamelijk tot wandelingen in het bos. Voor de lockdown gingen ze ook veel samen uit eten. En dat betekent in hun geval ook vooral *eten*, ze zijn niet zo van de alcoholische versnaperingen. 'Geen wijntje bij het eten voor mij,' zegt de vriendin. 'Houd ik niet van. Als ik alcohol drink, moet het zoet zijn, zodat ik de alcohol niet proef.'

John: 'Ik houd wel van een biertje, maar niet doorde-weeks. Misschien af en toe een flesje bier in de zomer, als het lekker weer is. Meestal drink ik op zaterdag na de wedstrijd een biertje, maar dat is al een tijd geleden. In dat sportcafé van mijn baas zijn ze aan het verbouwen nu, gisteren is Heineken langsgesproken met nieuwe taps. Dus die ga ik binnenkort wel even uitproberen.'

Hij is altijd een gematigd drinker geweest. Tegen jour-

nalisten heeft hij weleens verkondigd zelfs tot zijn 26ste geen druppel alcohol te hebben gedronken, maar dat is overdreven en feitelijk onjuist. Ergens in zijn eerste profjaren werd hij al eens 'straallazarus', de avond voor een zaalvoetbaltoernooi met FC Utrecht in Den Helder. Met een deel van de ploeg was hij daar een dag eerder neergestreken en hij probeerde mee te drinken met de zware jongens, zoals Ton du Chatinier en Ton Pattinama. Tot hij van zijn barkruk viel en naar buiten werd gedragen. 'Ik kotste alles onder. To-taal de weg kwijt! En de volgende dag gewoon voetballen. Een hóófdpijn dat ik had. Ik heb die bal overal heen geschopt maar niet in de goal, miste zelfs een bal op de doellijn. Toen ben ik maar gestopt. Ze lagen allemaal in een deuk. Een stelletje malloten bij elkaar was het.'